

TAKÁCS IMRE

Ókori ács dalai

*A szélcsendes öböl szikláin dolgozunk,
cédrusból szabunk nehéz, nagy bárkákat,
a tengerre fateknőt csúsztatunk le,
a távolságoknak kis fabölcsőt.*

*Szekercés üzenetet — halálunkkal is, hogyha kirúg
a formából kirúgja magát egy hasítvány.
Mesterünk, mint legöregebb a tagbaszakadt
hajóácsok közt, fundál új csapolást.*

*Ő istennel embert köt össze s viszont,
egy bálványt aranyozunk, mást lefosztunk,
törvényt is teszünk talán a hajótést
feszülésekbe rendelt nyugalomával.*

*

*A kis hajót papiruszból megvarrogató
legényt elnézem, ahogy hazaballag,
szeretőjéhez oson, anyjának gabonát visz,
barátait maga köré veszi vagy elűzi.*

*

*Jó szerető szeretnék lenni újra,
jószívű, jótakaró, hamisságokra csapó,
de szemérmes indulatokkal mégis szelíd,
jóillatú csókkal adózó szirmos lánynak.*

*

*Drága sajttal, kenyérrel, mazsolával
megetetnélek, drága kedvesemet,
a fürt édes levével itatnálak,
térdedre virágot tenne bütykös kezem.*

*Bár hajlik úgy az idő, hogy kölyköket
hozol a padlatokra pásztoroddal —
embert és hőst foganó kis fügefá,
pillantok én rád úgy is áhítattal.*

*Szoptasd csak kicsinyeid,
öröld az árpát nekik,
meggyűrődik bársony-ujjacskad bőre úgyis.*

A vaskor balladája

*Ordító vadszamarak csörtetnek át
a kormos tűzhelyeken,
emberáldozat csont-hamuján.*

*A vitéz kettészelt feje néz utánuk,
és a megerőszkolt árva szűzlány.*

*Szívják a kifolyt velőt a szárnyas hangyák,
legelik a keblet a zöld bogarak.*

*Bomlik a két kivégzett,
humusszá ikrásodik,
és csontos dombjaik közt felnő a gaz.*

Hatsoros

*A titkos kezdés előtt — mint lány fejű
baba az ablakra néz — csak figyelem
vadgesztenyefák között a levegőt.*

*Minden vadgesztenyéért nem nyúlok le.
Potyoghatnak fényesen, szűz-véresen.
Különböző vigasz a bőség és jel.*